

Skrytá historie čtyřicátého verše – číslo devatenáct

Druhé běda – šestá část

Jeff Pippenger

2026-07-20

Knihy Daniel a Zjevení se vzájemně doplňují, to znamená, že společně tvoří dokonalý celek.

„Ve Zjevení se setkávají a završují všechny knihy Bible. Zde je doplněk knihy Daniel.“ Skutky apoštolů, 585.

Království biblického proroctví mají být středem pozornosti studenta proroctví, neboť právě v nich jsou především vyloženy vnější dějiny posledních dnů.

„Je mnohem lepší poznávat ve světle Božího slova příčiny, které určují vzestup a pád království. Ať mládež studuje tyto záznamy a vidí, jak skutečný blahobyt národů byl spjat s přijetím božských zásad. Ať studuje dějiny velkých reformačních hnutí a vidí, jak často tyto zásady, třebaže byly pohrdány a nenáviděny a jejich zastánci přiváděni do žaláře a na popraviště, právě skrze tyto oběti zvítězily.“ Výchova, 238.

Posvátné dějiny, ať již jde o „velká reformační hnutí“ či o „vzestup a pád království“, jsou v Božím slově záležitostí života a smrti. Pavel ve druhé kapitole Druhého listu Tesalonickým zaznamenal, že ti, kteří nemilují pravdu a kteří poté přijímají mocné bludy, tak činí proto, že se rozhodli odmítnout poselství, které Pavel v daném oddílu označil. Tento oddíl vymezuje vztah pohanského Říma k papežskému Římu, který je také vztahem Pergamu a Thyatiry a rovněž vztahem železa a hlíny, stejně jako vztahem draka k papežství. Vzestup papežského Říma, znázorněný Thyatirou, a pád pohanského Říma, znázorněný Pergamem, jsou pravdou, kterou ti, kdo přijímají mocné bludy, nenávidí.

V milleritské historii se spor mezi millerity a protestanty, který si našel cestu na pionýrskou mapu z roku 1843, týkal toho, jaká historická moc je ve čtrnáctém verši jedenácté kapitoly Danielovy představena jako „loupežníci tvého lidu“. Byli těmi loupežníky vzestup pohanského Říma, jak tvrdili millerité, anebo to byl pád Seleukovců, jak prohlašovali protestanté?

„Každému národu, který vstoupil na jeviště dějin, bylo dovoleno zaujmout své místo na zemi, aby se ukázalo, zda naplní záměr ‚Strážce a Svatého‘. Proroctví sledovalo vzestup a pád velikých světových říší — Babylóna, Médo-Persie, Řecka a Říma. U každé z nich, stejně jako u národů menší moci, se dějiny opakovaly. Každá měla své období zkoušky, každá selhala, její sláva pohasla, její moc pominula a její místo zaujal jiný....“

„Ze vzestupu a pádu národů, jak je zjevně předkládají stránky Písma svatého, se mají poučit, jak bezcenná je pouhá vnější a světská sláva. Babylón se vši svou mocí a nádherou, jakou od těch dob náš svět již nikdy nespátřil — mocí a nádherou, které se lidem oné doby zdály tak pevné a trvalé —, jak dokonale pominul! Jako ‚květ trávy‘ zahynul. Tak hyne vše, co nemá

Boha za svůj základ. Obstát může jen to, co je spjato s Jeho záměrem a co vyjadřuje Jeho charakter. Jeho zásady jsou jediné pevné věci, které náš svět zná.“ Education, 177, 184.

Biblické dějiny jsou viděním, o němž Šalomoun řekl, že kde ho není, lid hyne. Millerité rozpoznali a hlásali sto padesát let znázorněných jako „pět měsíců“ ve Zjevení, v kapitole deváté, ve verších pět a deset, avšak do dějin znázorněných v deváté kapitole Zjevení se neponořili dostatečně hluboko. Správně určili pět měsíců z verše deset, avšak zjevně se domnívali, že protože verše pět a deset oba obsahují výraz „pět měsíců“, jednoduše to představuje zdůraznění proroctví o soužení znázorněného v obou verších. Nyní lze snadno doložit, že když verš pět představuje „pět měsíců“, představuje sto padesát let, které začaly smrtí Mohameda v roce 632 a skončily roku 782 pokolením císařovny Ireny Byzantské neboli východořímské říše.

Průkopníci měli pravdu ve svém použití desátého verše, když bitvu u Nikomédie dne 27. července 1299 chápali jako počátek sta padesáti let, která vyvrcholila ponížením posledního Konstantina, jenž vládl v Konstantinopoli, dne 27. července 1449. Řádek za řádkem období sta padesáti let označuje celosvětový islám, představovaný jak islámem prvního běda, islámem Arábie, tak islámem druhého běda, islámem Turecka. Islám, který společně ponížil jak císaře, tak císařovnu, zároveň označuje celosvětový islám dobývající království, jež sestává ze ženy, představované Irenou, a z muže, představovaného Konstantinem Posledním.

V průběhu sto padesáti let, které končí ponížením Ireny, získává islám Arábie kontrolu nad oblastí či územím Byzance a zanechává Irenu v tak poníženém postavení, že byla donucena po tři roky platit tribut, kromě jiných dávek. Když došlo k ponížení Konstantina posledního, označilo to počátek čtyřletého období, které končí obléháním a svržením hlavního města východního Říma. V obou případech to byl islám — pro Irenu arabský islám a pro Konstantina posledního turecký islám. V posledních dnech celosvětový islám, zastoupený dvěma svědky arabského a tureckého islámu, představenými v prvním a druhém běda; nejprve ovládne území a potom hlavní město. Politický útvar posledních dnů, znázorněný východořímským Konstantinem, je symbolicky oddán náboženskému útvaru posledních dnů, znázorněnému východořímskou Irenou. Užívám výraz politický a náboženský útvar, abych vyjádřil, že symbol obrazu šelmy se objevuje nejprve ve Spojených státech a potom ve světě. Obraz šelmy je symbolickým sňatkem Konstantina a Ireny, kteří jsou oba poníženi tím, že ztrácejí své území i své hlavní město ve prospěch islámu.

Jejich sňatek je určen sladěním těchto dvou dějin a byl předobrazem sňatkem mezi Constantii a Liciniem v roce 313, kdy byl vydán Milánský edikt a symbolická církev Smyrny skončila a symbolická církev Pergamu začala. Ti, které Pavel označuje za ty, kdo přijímají mocné blouznění, odmítají vidět Pavlovo varovné poselství, které zahrnuje odpadnutí dříve, než bude zjeven člověk hříchu. K odpadnutí dochází v dějinách Pergamu a člověk hříchu byl zjeven v roce 538; tehdy pak začala církev Thyatiry.

At' vás nikdo žádným způsobem nesvede; neboť onen den nenastane, dokud nejprve nepřijde odpadnutí a nebude zjeven člověk hříchu, syn ztracení, který se protiví a povyšuje nade všechno, co se nazývá Bohem nebo čemu se vzdává božská pocta; takže se jako Bůh posadí v chrámu Božím a bude vydávat sám sebe za Boha. 2 Tesalonickým 2,3.4.

Dějiny východního Říma poskytují dvě svědectví prorocké pravdě, která je rovněž znázorněna v symbolickém vztahu východního Říma k západnímu Římu. V tomto vztahu je západní Řím církví a východní Řím státem. Řím je spojením církve a státu, jak je znázorněno železem a hlinou ve druhé kapitole Danielovy knihy.

Jedním z důvodů, proč lze přesvědčivě vidět, že v posledních dnech se celosvětový islám staví proti moci představované jako spojení církve a státu, přičemž jí odnímá její území i hlavní město, je skutečnost, že to potvrzují další dva svědkové z posvátné historie deváté kapitoly Zjevení. Osman dobyl území Nikomédie 27. července 1299 a o dva roky později, roku 1301, dobyl i území Nikáje. Jeho syn dobyl roku 1331 hlavní město Nikáju a tentýž syn dobyl hlavní město Nikomédii po čtyřletém obléhání, které skončilo roku 1337. Průkopníci vyznačili 27. červenec 1299 v souvislosti s Osmanem, ale nikdy nepohlédli na následující bitvu, bitvu o Nikáju, jako na historický druhý krok k ustavení Osmanské říše. Dne 27. července 1299 byl učiněn první z několika kroků vedoucích k nedělnímu zákonu. První dva kroky tureckého islámu určily počátek prorockví, které skončilo v roce 1449, poté znovu v roce 1840, poté znovu 11. září a potom znovu 31. prosince 2023.

První z oněch dvou kroků neoznačil pouze začátek sto padesáti let, nýbrž také počátek třiceti osmi let. Začal tím, že Osman obsadil území Nikomédie, a skončil o třicet osm let později, když Osmanův syn po čtyřletém obléhání roku 1337 dobyl hlavní město Nikomédie. Číslo třicet osm představuje „povstání“ a počáteční krok, v němž Osman obsadil ono území, označil povstání tureckého islámu. V tomto prvním kroku třiceti osmi let označuje závěr „čtyřleté“ obléhání. V posledním kroku sto padesáti let je vykonáno ponížení a o čtyři roky později, roku 1453, je dobyt hlavní město východního Říma.

Ať už to byli osmanští Turci roku 1453, nebo Osmanův syn, který dobyl jak Nikomédii roku 1337, tak Nikáju roku 1331, ve všech třech případech každé hlavní město v určitém období dějin sloužilo jako hlavní město východního Říma. Všechny tři linie určují dobytí východního Říma. Každá z těchto tří linií označuje islám, který nejprve dobyl území a poté hlavní město východního Říma. Jméno všech tří hlavních měst je totožné se jménem území. Každá ze tří linií má odlišné historické postavy alfa a omega. Zatímco tyto linie označují vztah církve a státu spolu s ponížením císaře i císařovny islámem, prorocké ponížení spojuje jejich linie se západním Římem, který byl rovněž ponížen Konstantinem Velikým, když roku 330 upřednostnil Konstantinopol před městem Římem. Konečné ponížení západního Říma přišlo roku 476 s posledním císařem a od té doby pokračoval jeho rychlý úpadek.

Západní Řím byl ve vztahu k východnímu Římu církví; východ byl státem. Ponížení na počátku roku 330, poté ponížení roku 476, a dále v roce 782 a pak znovu v roce 1449. Linie ponížení počínající rozdělením království, následovaná roku 476 ponížením spočívajícím ve ztrátě císaře, a tedy i říše, načež islám přinesl ponížení nejprve území Východu roku 782 a poté hlavnímu městu Východu roku 1453.

Islám biblického prorockví vynáší na světlo linii jak východního, tak západního Říma a světlo, které islám dnes vytváří, je v souladu s tím, avšak jde daleko za základní světlo o islámu, jaké měli

milleritští průkopníci. Doba zkoušky, která začala v roce 2024 otázkou, kdo jsou „lupiči z tvého lidu, kteří naplňují vidění“, byla alfou zkušebního období, a nyní na konci zkušebního období světlo z tématu islámu ze zjevení 9. kapitoly přidává svědky západního i východního Říma, kteří nebyli nikdy zkoumáni až do těchto nynějších posledních dnů.

Prorocké linie islámu představené v kapitolách devět až jedenáct spojují linie dějin, nacházející se ve verších deset až šestnáct jedenácté kapitoly Daniela, tím, že předkládají svědectví, která se napojují na linie již pojednáváné v těchto člancích. Avšak v rámci prorockého znázornění vzestupu islámu je obsažen také vzestup jak hnutí milleritů, tak hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Dvě čtyřletá období, pevně zasazená do časových proroctví Zjevení devět a tvořící jejich součást, poskytují svědectví o čtyřech letech od roku 1840 do roku 1844. V roce 1844 prorocký čas již není, a tak je symbolické čtyřleté období vymezeno svými prorockými charakteristikami, nikoli časem. První čtyřleté období označuje dobytí Nikomédie islámem, někdejšího východního římského hlavního města, v roce 1337, třicet osm let poté, co jeho otec dobyl toto území. Druhé čtyři roky označují ponížení politických a náboženských vládců východního Říma v roce 1449, způsobené islámem, a třetí čtyři roky označují slavné zjevení Boží moci, když anděl, jenž ozářil zemi svou slávou, sestoupil 11. srpna 1840.

Milleritské dějiny prvního a druhého anděla se shodují s dějinami třetího anděla během zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Toto závěrečné dílo zapečetování je vyhlazením hříchu; je spojením božství s lidstvem a probíhá během války, kterou přináší islám.

I otevřel propastnou jámu; a z jámy vystoupil dým jako dým veliké pece, a slunce i ovzduší se zatměly od dýmu z jámy. A z toho dýmu vyšly na zem kobylinky; a byla jim dána moc, jakou mají štíři země. A bylo jim přikázáno, aby neškodily travě země ani ničemu zelenému ani žádnému stromu, nýbrž jen těm lidem, kteří nemají pečeť Boží na svých čelech. Zjevení 9,2–4.

Dokonalé naplnění každého proroctví nastává v posledních dnech, a proto tento oddíl označuje zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Proroctví o islámu ve Zjevení deváté kapitoly poskytuje historický klíč k tomu, aby v dějinách, jež vyvrcholily 11. srpna 1840, kdy byl islám zadržen, spojilo v nejúplnější názorné podobě moc, která toto vidění ustavuje. Od tohoto bodu svědectví Zjevení deváté kapitoly pokračovalo do kapitoly desáté a do dějin prvního a druhého anděla. Potom v kapitole jedenácté náhle přichází třetí běda při nedělním zákonu, což je doba, kdy začíná hlasité volání třetího anděla. Devátá kapitola je klíčem islámu při uspořádání vzestupu a pádu království, jak jsou předloženy v Danielovi a ve Zjevení. Desátá a jedenáctá kapitola označují zkušenost sto čtyřiceti čtyř tisíc moudrých panen. Devátá kapitola označuje symbol, který ustavuje vnější vidění, a desátá a jedenáctá kapitola označují vnitřní vidění spojené s následováním Beránka do Nejsvětější svatyně.

Desátá kapitola Zjevení se otevírá Kristem jako mocným andělem, který sestupuje s otevřenou knížkou. Tato událost se naplnila 11. srpna 1840 při závěru proroctví Zjevení 9, které vymezuje tři sta devadesát jeden let a patnáct dní. Zjevení 10 vyznačuje další dějiny až do chvíle, kdy se poselství stalo hořkým v Janově žaludku 22. října 1844. Čtyři roky od roku 1840 do roku 1844 začínají příchodem prvního anděla a končí příchodem třetího anděla. Tyto čtyři roky, které

následovaly po naplnění 11. srpna 1840, byly předobrazeny čtyřmi roky od 27. července 1449 do roku 1453 na počátku tří set devadesáti jednoho roku a patnácti dnů. Obě tato čtyřletá období se shodují se čtyřmi roky obléhání Nikomédie od roku 1333 do roku 1337. Symbolicky byl východní Řím islámem dobyt třikrát. Poprvé při obléhání Nikáje roku 1331, poté při čtyřletém obléhání Nikomédie roku 1337 a nakonec při obléhání Konstantinopole roku 1453.

Dioklecian právně rozdělil Řím na východ a západ roku 393 a Konstantin prorocky rozdělil Řím na východ a západ roku 330. Roku 395, po smrti císaře Theodosia I., byla říše formálně a trvale rozdělena, když odkázal východ a západ svým dvěma synům. Katolická církev se rozdělila na východ a západ roku 1054 při „velkém schizmatu“. Rozdělení bylo postupné, stejně jako úpadek, který následoval. Toto rozdělení trvá až do dnešního dne. Během padesáti let od tohoto data zahájila západní církev v Římě přibližně dvě stě let trvající křížové výpravy proti islámu. Západní Řím padl, když roku 476 přišel o svého posledního císaře. Východní Řím padl roku 1453. Papežský Řím padl roku 1798. Pohanský Řím se rozdělil na východ a západ v letech 393, 330 a 395. Papežský Řím se rozdělil na východ a západ roku 1054. Sestra Whiteová označuje vzestup a pád království za hlavní orientační bod při studiu Božího slova.

Království, která jsou z deváté kapitoly Zjevení vyvedena na světlo dějin, posilují argument, že vizi ustavuje Řím. Prorocká souvislost mezi islámem a sto čtyřiceti čtyřmi tisíci je důkazem, že poselství půlnočního volání, které bylo předobrazeno tím, že Kristus vjel do Jeruzaléma na oslu, je znázorněno časovým proroctvím, jež začalo v době prvního běda, pokračovalo dále ve druhé části proroctví v druhém běda a dospělo ke svému naplnění ve čtyřleté historii, v níž milleritské hnutí prvního a druhého anděla začalo naplněním právě onoho proroctví. Proroctví začalo symbolem „třiceti osmi a dvou let“ (1299 a 1301), označujícím vzestup islámu, a skončilo symbolem „třiceti osmi a dvou let“ (1838 a 1840), označujícím vzestup milleritů.

V roce 1844, na konci čtyřletého období milleritů, které bylo předobrazeno obléháním od roku 1333 do roku 1337 a od roku 1449 až po obléhání roku 1453, se prorocký čas již neměl dále uplatňovat. Vyzdvižení praporu sto čtyřiceti čtyř tisíc přímo souvisí s proroctvím, v němž je vyzdvižen islám.

Judo, tebe budou chválit tvoji bratři; tvá ruka bude na šíji tvých nepřátel, synové tvého otce se ti budou klanět. Juda je lví mládě; od kořisti jsi vystoupil, synu můj; sklonil se, ulehl jako lev a jako starý lev; kdo ho probudí? Žezlo se nevzdálí od Judy ani zákonodárce od jeho nohou, dokud nepřijde Šílo; a jemu bude patřit poslušnost národů. Svého oslíka přivazuje k révě a hříbě své oslice k ušlechtilé révě; své roucho pere ve víně a svůj oděv v krvi hroznů. Jeho oči budou tmavé od vína a jeho zuby bílé od mléka. Genesis 49,8–12.

Sto čtyřicet čtyři tisíc dokonale odráží Kristův charakter a Kristus je mimo jiné v symbolických zobrazeních „vyvolenou révou“. Izmael je v Genesis 16,12 označen jako „divoký“ muž.

A bude divokým člověkem; jeho ruka bude proti každému člověku a ruka každého člověka proti němu; a bude přebývat před tváří všech svých bratrů.

Slovo přeložené jako „divoký“ označuje divokého arabského osla. Kristovi zástupci v posledních dnech jedou na poselství divokého arabského osla, osla, na němž Kristus vjel do Jeruzaléma, osla, který nakonec promluvil poté, co jej Bileám potřetí udeřil. Poselství, které v roce 1840 zmocnilo poselství prvního anděla, nevidělo příslušné a důležité stopadesátileté proroctví právě v těch prorockých dějinách, v nichž bylo umístěno poselství, které toto hnutí zmocnilo. Neviděli ani dvě čtyřletá období v témže časovém proroctví, která předobrazovala dějiny od roku 1840 do roku 1844. Lev z pokolení Judova nyní otevírá světlo ze „starých stezek“, jaké dosud nikdy nebylo viděno, a je to světlo, které je v souladu s oním světlem, jež se otevírá od 31. prosince 2023. Odstraňuje veškeré pochybnosti o tom, zda je to islám, kdo zasahuje Nashville. Toto světlo osvětluje symbol Říma, a stává se tak omega výrokem k alfa sporu v roce 2024 o lupičích tvého lidu, a je také omega symbolem sporu o tentýž symbol v milleritské historii. Ukazuje, že islám časových proroctví deváté kapitoly Zjevení je vnější poselství během vnitřních dějin doby zapečetování sto čtyřiačtyřiceti tisíc. Tuto skutečnost učíme již nějakou dobu, nyní ji však lze doložit na jedné linii, která začíná ve Zjevení 9 a končí ve Zjevení 11. Třetí čtyřleté období spojené s časovým proroctvím islámu, které se naplnilo v letech 1840 až 1844, znázorňuje dobu zapečetování sto čtyřiačtyřiceti tisíc. Při velikém zemětřesení ve Zjevení 11 je sto čtyřiačtyřicet tisíc vyzdviženo jako korouhev.

V Ezechielovi 37 je povstání Božího lidu jako vojska dvoustupňovým procesem, který byl předobrazem stvořením Adama. Nejprve byl Adam utvořen z hlíny, potom do něho Kristus vdechl dech života. V Ezechielovi první proroctví utváří mrtvá těla, avšak ta jsou stále mrtvá. Poté je na těla vdechnuto od čtyř větrů a ona povstávají jako mocné vojsko. Číslo třicet osm a čtyřicet představují tyto dva kroky.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.

Potom byl svátek Židů a Ježíš vystoupil do Jeruzaléma. V Jeruzalémě je pak u Ovčí brány rybník, hebrejsky zvaný Bethesda, který má pět sloupořadí. V nich leželo velké množství nemocných, slepých, chromých a uschlých, čekajících na zčeření vody. Neboť anděl Páně sestupoval v jistý čas do rybníka a čeřil vodu; a kdo po zčeření vody vstoupil první, býval uzdraven, ať byl stížen jakoukoli nemocí. Byl tam pak jeden člověk, který byl nemocen třicet osm let. Když Ježíš uviděl, jak tam leží, a poznal, že je v tom stavu již dlouhý čas, řekl mu: Chceš být uzdraven? Nemocný mu odpověděl: Pane, nemám nikoho, kdo by mne, když se voda rozčeří, vložil do rybníka; a než já dojdou, jiný sestoupí přede mnou. Ježíš mu řekl: Vstaň, vezmi své lože a chod'. A ihned byl ten člověk uzdraven, vzal své lože a chodil. A toho dne byla sobota. Jan 5,1–9.

„Nyní vstaňte,“ pravil jsem, „a přejděte přes potok Zered.“ I přešli jsme přes potok Zered. A doba, po kterou jsme šli od Kádeš-barneje, až jsme přešli přes potok Zered, činila třicet osm let, dokud nebylo z prostředku tábora vyhlazeno celé pokolení mužů boje, jak jim Hospodin přísahal. Deuteronomium 2,13.14.